

1- **HAMLET:** Olmak ya da olmamak, mesele bunda. K r talihin sapanlarına, oklarına zihninde tahammül göstermek mi daha mertçe olur, yoksa kaygıların ummanına karşı sil hlanıp onları yok etmek mi?  lmek: uyumak. O kadar! Bir uykuyla kalb üzüntüsünü, tabiatın bedene miras olarak verdiği bin bir acıyı sona erdiriyoruz diyebilmek, candan gönülden istenecek bir son olur, ölmek, uyumak: belki de rüya görmek! Ya, dert orada:  nk , bu f ni kalıbı üstümüzden sıyrıp attıktan sonra, o ölüm uykusunda kim bilir ne rüyalar görürüz düşüncesi bizi durmaya mecbur ediyor. Yařamak fel ketini uzatan, işte bu düşünce. Yoksa — insan bir ha erle kendi işini kendi halledebilirken — zamanın sillesine hakaretlerine, zalimin haksızlıklarına, kendini beyenmişin k stahlıklarına, karşılıksız kalan aşkın ıstırabına, kanunun ihmaline, mevki sahibinin kibrine, sabırla gösterilen liyakatin değersizlerce hor görülmesine kim tahammül ederdi? Meřakkatli bir hayatın yükü altında inleyip ter dökmeye kim razı olurdu? Ne  are ki, ölüm sınırlarını aşan yolculardan hişbirinin geri gelmediği o bilinmez ülke — ardında da belki bir Őey vardır korkusu, zihnimizi Őařkın ederek bizi, bilmediğimiz musibetlere düşmektense içinde olduklarımıza tahammül ettiriyor. Düřünmek, işte hepimizi böyle korkak ediyor; azmin gürbüz rengi tereddüdün soluk gölgesiyle hasta bir renk alıyor. En büyük en mühim teşebbüsler, bu düşünce yüzünden, mecralarını değiştiriyor; bir fiil adını almaktan çıkıyorlar.